

11. Nădărduiăște spre dânsa inima bărbatului ei, una ca aceasta nu să va lipsi de bune agoniseale.

12. Că lucrează bărbatului său lucruri bune în toată viața.

13. Agonisind lână și in, au făcut cu mâinile sale lucruri de treabă.

14. Fost-au ca o corabie ce face negoțatorie, de departe strânge averea sa.

15. Și s-au sculat de noapte și au dat bucate casii, și lucruri slujnicilor.

16. Văzând moșie au cumpărat, și din rodirile mânilor sale au sădit vie.

17. Încingându-și mijlocul său cu tărie și-au întărit brațul său la lucru.

18. Gustat-au că bine easte a lucra, și nu să stânge lumina ei toată noaptea.

19. Mâinile sale întinde spre ceale de folos, și cotele sale le întărește la fus.

20. Mâinile sale le-au deschis săracului, și roadă au întins celui lipsit.

21. Nu poartă grijă de ceale din casă bărbatul ei, când să zăbovește undeva, că toți a ei sânt îmbrăcați.

22. Câte doao haine au făcut bărbatului său, și șieși îmbrăcăminte de vison și de

porfiră.

23. Și cinstit easte în porți bărbatul ei, oricând merge întru adunare cu cei bătrâni și cu lăcuiitorii pământului.

24. Cerșafuri au făcut și le-au vândut finiceanilor și cingători hananeilor.

25. Întru tărie și întru bună podoabă s-au îmbrăcat și s-au veselit în zilele ceale de pre urmă.

26. Gura sa și-au deschis cu socoteală și după leage; și rânduială au făcut limbii sale.

27. Strânțe sânt cărările casii ei și bucatele nu le-au mâncat cu leane.

28. Înălțatu-și-au fiii săi și s-au îmbogățit, și bărbatul ei o au laudat pre ea.

29. Multe feate au agonisit bogăție, multe feate au făcut puteare; iară tu ai întrecut și le-ai covârșit pre toate.

30. Plăceri mincinoasă și frumsețe deșearte muieresti nu sânt întru tine, că muiarea cu minte să va binecuvânta; iară ea să laude frica Domnului.

31. Dați ei din rodirile mânilor (a) ei, și să se laude în porți bărbatul ei.

31. (a) În cea veachie easte: buzelor.

ECLISIASTUL

Cuvânt înainte

arta aceasta mai cu samă arată deșărtăciunea lucrurilor omenești, dintru care lucru învață Eclisiastul că numai aceasta easte bine omului: ca să se teamă de Dumnezeu și să-i slujească Lui.

Eclisiastul easte cuvânt grecesc, care în limba noastră însemnează propoveduitoriu. Această carte de însuși Solomon easte scrisă, cum chiiar să veade din început, unde așa scrie: „Cuvintele Eclisiastului, fiiului lui David, împăratului lui Israil din Ierusalim”. Aceasta lumnat să dovedeaște și din stihul 16 al acestui cap, unde așa grăiaște: „Iată, m-am mărit și am întrecut cu înțelepciunea pre toți carii au fost mai înainte de mine în Ierusalim”. Și în capul 12, stih 9, să ceteaște: „Și fiindcă de prisosit s-au făcut Eclisiastul înțelept, și au învățat pre om știință, și ureachiia au cercat frumseța pildelor multe”. Care precum multe alte de Solomon bine să pot zice. Că sângur el pre toți împărații de la Ierusalim, carii înainte de el și după el au fost, cu înțelepciunea i-au întrecut, precum din mărturisirea lui Dumnezeu, 3 Împăr. 3, învățăm. Solomon singur în S. Scriptură să zice că au scris pilde.

Ceale ce sânt întru această carte, care să par a să împrotivi șie, acealea arată cum că Solomon au vrut să puie multe păreri ale oamenilor despre sfârșiturile celor buni și a celor răi, și cum că Solomon mai toate nu dintr-a sa, ci dintr-a altora păreare le-au scris, iară ce au judecat el, în capul 11, stih 9, lumnat spune: „Și să știi că pentru toate acestea te va aduce Dumnezeu la judecată”; și în cap 12, stih 7: „Și mai înainte de ce să va întoarce

țărâna în pământ, precum au fost, și Duhul să va întoarce la Dumnezeu, Cel ce l-au dat pre El”.

Acesta au fost scopul lui Solomon, ca să dea învățătură cum să trăiască omul după legea lui Dumnezeu și de păcate să se ferească, și mai ales ca să areate purtarea de grijă a lui Dumnezeu. „Deșertăciunea deșertăciunilor”, adică lucru foarte deșert, precum s-au zis, Cântarea Cântărilor, căci easte foarte frumoasă. Nu pentru că faptele sânt reale, ci pentru că sânt trecătoare și nu ne pot face pre noi fericiți, pentru aceea să zic foarte deșerte, carea arată din întoarcerea și nestatornicia tuturor lucrurilor. Iară ce zice în capul 3, stih 12 [19]: „Și cum că întâmplarea fiilor omenesti și întâmplarea dobitocului o întâmplare easte, precum e moartea acestuia, așa și moartea aceluia”. Și ceale ce urmează, nu pentru că doară el așa ar judeca zice acestea, ci multe gânduri care pot cuiva veni în minte, întru acest cap, precum și în capul 9, stih 5, și 10, le aduce și le pune înainte, adică, cum că a trupului omului și a dobitoacelor aseamenea moarte easte, de vom socoti numai chipul cel din afară al lucrurilor. Așa unde în capul 3, stih 21, această îndoială aduce: „Și, cine știe, oare, duhul fiilor oamenilor suie-să în sus?” Nu tăgăduiaște că nu e așa, ci arată cum că mulți nu știu aceasta sau să îndoiesc despre acestea, și îndoiala carea vine în minte nu o tace, și aceasta mai vârtos când adevărul acesta pre vremile acealea nu așa chiiar era descoperit, cum au fost după venirea Domnului Hristos; macar că după aceea au fost filosofi carii din povățuirea luminei firești au învățat cum că sufletul easte nemuritoriu. Și însuși Eclisiastul judecata sa despre acest lucru în capul 12, stih 7, luminat o spune cu aceste cuvinte: „Și mai înainte țărâna în pământ, precum au fost, și Duhul să va întoarce la Dumnezeu, Cel ce l-au dat pre El”.

Drept aceea, cugetul Eclisiastului au fost ca păreri și gândurile despre sfârșitul celor buni și a celor răi, ceale osăbite ale oamenilor, cu care mintea să îndoiaște, să le culeagă într-un loc, și, mai pre urmă, la sfârșitul cărții să spuie ce trebuie a crede și a ținea, unde zice: „Sfârșitul cuvântului tot auzi-l; teame-te de Dumnezeu și poruncile Lui le păzește, că aceasta easte tot omul“. Adecă, tot binele omului, aceasta e fericirea lui. Acesta easte capul lucrului, care să cuprindă întru această carte, cealealalte, sau pentru ca să lămurească, sau mai de multe ori după părerea norodului. Aorea să veade ca cum ar crede părerilor altora, dar îndată le arată mincinoase și numai aceasta crede cum că fericirea numai în singur Dumnezeu trebuie a o căuta, și cum că faptele pre noi fericiți nu ne pot face, și cum că sânt deșerte și pline de nestatornicie.

CAP 1

Toate câte să fac supt soare sânt deșertăciune, că întru mulțimea înțelepciunii mulțimea cunoștinții easte, și cel ce adaoge știință adaoge dureare.

1. uvintele Eclisiastului, fiiului lui David, împăratului lui Israil, din Ierusalim.
2. eșertăciunea deșertăciunilor, zis-au Eclisiastul, deșertăciunea deșertăciunilor, toate sânt deșertăciune!
3. (a) Ce prisosește omului din toată osteneala sa, carea să ostenească supt soare?
4. Neam trece și neam vine, și pământul în veac stă.
5. Și răsare soarele și apune soarele, și la locul său să trage, el acolo răsărind, merge cătră miazăzi și încunjură cătră miază-noapte.
6. Încungiurând încungiură, merge (b) duhul, și întru încungiurările sale să întoarce duhul.
7. Toate păraiele întră în mare și marea nu să umple, la locul de unde ies râurile, acolo să întorc ca iară să iasă.
8. Toate cuvintele sânt cu anevoie, nu
3. (a) Ce are mai mult omul; 6. (b) Vântul, aerul.

le va putea omul grăi, și nu să va sătura ochiul a vedea, nici urechiia a auzi. (v)

9. Ce easte ce au fost? Ceea ce va să fie, și ce easte ce s-au făcut? Ceea ce să va face, și nimica nu easte nou supt soare.

10. Nici va grăi și va zice: „Iată, acesta easte nou”, că au fost în veacurile care au fost înaintea noastră.

11. Nu easte pomenire de cei dintâiu, și încă nici de cei ce după aceea au fost nu-și vor aduce aminte cei ce vor fi pre urmă.

12. Eu, Eclisiastul, am fost împărat preste Israil în Ierusalim.

13. Și am pus în inima mea a cerca și a socoti cu înțelepciune despre toate câte să fac supt soare, că migăială (g) rea au dat Dumnezeu fiilor oamenilor, ca să migăiască cu dânsa.

14. Văzut-am toate lucrurile care să fac supt soare; și, iată, toate sânt deșertăciune și (d) aleagerea duhului.

15. Ce e (e) strâmb nu să va putea îndrepta, și ce lipsește nu să va putea număra.

16. Grăit-am eu, întru inima mea, ca să zic: „Iată, m-am mărit și am întrecut cu înțelepciunea pre toți carii au fost mai înainte de mine în Ierusalim, și inima mea au văzut multă înțelepciune și știință.

17. Și am pus inima mea să cunoască înțelepciunea și cunoștința, pilde și știință.

Și am cunoscut eu că și aceasta easte aleagerea duhului.

18. Căci întru mulțimea înțelepciunii mulțimea cunoștinții easte, și cel ce adaoge știință adaoge dureare”.

CAP 2

Întru curgerea desfătărilor, în adunarea bogățiilor, în facerea căsilor și întru toată osteneala acestora deșertăciune easte și aleagerea duhului; și am urât, zice; a aduna moșteanului următoriu, care nu să ști cum va fi.

1. is-am eu întru inima mea: „Vino acum să te ispitesc în veselie și vezi binele”. Și, iată, și aceasta easte deșertăciune.

2. Râsului am zis: „Împrejurare”, și bucuriei: „Căci faci aceasta?” (a)

3. Și (b) am socotit: Oare inima mea tragere-ar ca vinul trupul meu, și inima mea m-au povățuit întru înțelepciune, ca să stăpânesc preste desfătare, până voi vedea care e binele fiilor oamenilor, care să-l facă supt soare în numărul zilelor vieții lor.

4. Mărit-am lucrurile mele, ziditu-mi-am

8. (v) A spune pricina fieștecăror lucruri pentru ce sânt și pentru ce așa sânt? Cu anevoie easte nici easte om carele pricinile tuturor lucrurilor să le poată spune, și ochiul nu s-ar sătura a vedea și urechiia a auzi acealea.

13. (g) Cuprindere, învăluială. 14. (d) Letinește, jidovește: năcăjirea duhului. 15. (e) Ce e strâmb, întors, sucit nu să va putea întocmi de nu să va îndrepta.

2. (a) În jidovie: nebunești? În letinie: râsul l-am

case, săditu-mi-am vii.

5. Făcutu-mi-am grădini și livezi, și am sădit într-însele tot fealiul de pom roditoriu.

6. Făcutu-mi-am lacuri de ape, ca să ud dintr-însele dumbrava [de] leamne odrăslitoare.

7. Avut-am slugi și slujnice, și robi am avut, și cirezi și turme multe am avut, mai mult decât toți cei ce au fost mai înainte de mine în Ierusalim.

8. Adunatu-mi-am argint și aur, și avuțiile împăraților și ale țărâlor. Făcutu-mi-am cântăreți și cântăreațe, și desfătărilor fiilor omenești, mestecători și mestecătoare de vin.

9. Și m-am mărit și am adaos (v) mai mult decât toți cei ce au fost mai înainte de mine în Ierusalim, ci și înțelepciunea mea au fost cu mine.

10. Și tot ce au poftit ochii miei nu am depărtat de la dânsii, și n-am oprit inima mea de la nici o desfătare, că s-au desfătat inima mea cu toată osteneala mea, și aceasta mi-au fost partea mea din toată osteneala mea.

11. Și am căutat eu spre toate lucrurile mele, care le-au făcut mâinile mele, și spre truda carea m-am ostenit a o face, și, iată, toate sânt deșertăciune și aleagerea duhului și nimica nu easte prisosire supt soare.

12. Și am căutat să văz înțelepciunea și rătăcirea și nebuniia, că cine e omul carele va urma sfătuirea? Oricâte au făcut aceasta.

13. Și am văzut eu că prisosește înțelepciunea pre nebunie, precum prisosește lumina preste întunearec.

14.* Ochii înțeleptului în capul lui, iară cel fără de minte întru întunearec umblă, și am cunoscut eu că o întâmplare va întâmpina pre toți aceștia.

15. Și am zis eu întru inima mea că, precum să întâmplă celui nebun, și mie mi să va întâmpla, și pentru ce mai mult m-am străduit eu? Și am grăit întru inima mea că cel nebun din prisosință grăiaște, ci și aceasta e deșertăciune.

16. Că nu easte pomenirea celui înțelept cu cel nebun în veac, pentru că în zilele ceale viitoare pre toate le va acoperi uitarea, și cum va muri cel înțelept cu cel nebun?

17. Și am urât viața, că vicleană easte asupra mea fapta cea făcută supt soare, că toate sânt deșertăciune și aleagerea duhului.

18. Și am urât eu toată osteneala mea, carea am ostenit supt soare, pentru că o las

socotit rătăcire, ca cum ar zice: Depărtează-te și mă încunjură, și la mine nu te apropiia, ci departe rătăcește.

3. (b) În jidovie: Și am așezat întru inima mea să trag în vin trupul meu, și să bag întru înțelepciune inima mea, și să stăpânesc nebuniia. În letinie: Să trag de la vin trupul meu, ca să mut mintea mea la înțelepciune, și să mă feresc de nebunie.

9. (v) În cea veachie easte: Și am adaos înțelepciune.

*Pilde
17, 24
Jos
8, 1

pre ea omului carele s-au născut după mine.

19. Și cine știe, oare, înțelept va fi au nebun? Și, oare, stăpâni-va toată osteneala mea, carea m-am ostenit și m-am străduit supt soare? Ci și aceasta e deșertăciune.

20. Și m-am întors eu ca să încetez cu inima mea de la toată osteneala, carea m-am ostenit supt soare.

21. Că este om carele să ostenească cu înțelepciune și cu știință și cu bărbăție, și va da partea sa omului carele nu s-au ostenit întru aceea, ci și aceasta e deșertăciune și răutate mare.

22. Că ce are omul din toată osteneala sa, și din aleagerea inimii sale, cu carea s-au ostenit el supt soare?

23. Că toate zilele lui sânt ale durerilor, și a mâniei migăiala lui, cât nici noaptea nu doarme inima lui, și aceasta deșertăciune este.

24. Nu este bine omului, fără numai ce mănâncă și ce bea, și arată sufletului său din osteneala sa; ci și aceasta am văzut eu că din mâna lui Dumnezeu este.

25. Că cine va mânca și va bea afară de Dânsul?

26. Că omului celui bun înaintea feții Lui i-au dat înțelepciune și minte și veselie; iară celui păcătos i-au dat grijă să umble și să adune, ca să dea celui bun înaintea feții lui Dumnezeu; ci și aceasta este deșertăciune și aleagerea duhului.

CAP 3

Toate au vreamă și sânt bune în vreamă sa; toate câte au făcut Dumnezeu vor fi în veac, nici să poate adaoge la dânsule, nici scădea de la eale; o întâmplare este omului și dobitocului.

1. e toate este vreamă și tot lucrul supt soare are vreamă.
 2. reamă este a naște, și vreamă este a muri, vreamă este a sădi, și vreamă este a smulge ce e sădit.
 3. Vreamă este a ucide, și vreamă este a vindeca, vreamă este a surpa, și vreamă este a zidi.
 4. Vreamă este a plânge, și vreamă este a râde, vreamă este a să tângui, și vreamă este a juca.
 5. Vreamă este a zvârli pietri, și vreamă este a strânge pietri; vreamă este a îmbrățășea, și vreamă este a să depărta de îmbrățișeare.
 6. Vreamă este a căuta, și vreamă este a puiarde. Vreamă este a ținea, și vreamă este a lăpăda.
 7. Vreamă este a rumpe, și vreamă este a coasă; vreamă este a tăcea, și vreamă este a vorbi.
 8. Vreamă este a iubi, și vreamă este a urî. Vreamă este de războiu, și vreamă este de pace.
 9. Ce are mai mult cel ce lucră din osteneala sa?
 10. Văzut-am toată migăiala carea o au dat Dumnezeu fiilor oamenilor, ca să migăiască într-însa.
 11. Toate câte le-au făcut bune sânt în vreamă sa, și tot veacul l-au dat în inimile lor, ca să nu afle omul făptura (a) carea au
11. (a) Pricina fieștecării făpturi.

făcut Dumnezeu din început până în sfârșit.

12. Cunoscute-am că nu este bine fără numai a să veseli și a face bine în viața sa.

13. Și tot omul carele mănă și bea, și veade binele întru toată osteneala sa, darul lui Dumnezeu este.

14. Cunoscute-am că toate câte au făcut Dumnezeu, acestea vor fi în veac, la acelea nu să poate adaoge, și de la eale nu să poate lua; și Dumnezeu au făcut ca să se teamă de fața Lui.

15. Ce s-au făcut, iată, este, și toate câte vor să fie, iată, au fost, și Dumnezeu va căuta pre cel ce să gonească.

16. Și am văzut încă supt soare locul judecării și acolo e cel fără de lege și locul dreptului, acolo e cel credincios.

17. Și am zis eu întru inima mea: „Pre cel drept împreună și pre cel fără de lege va judeca Dumnezeu; că de tot lucrul și de toată fapta va fi acolo vreamă”.

18. Zis-am eu întru inima mea, de vorba fiilor omenești: „Că-i va osăbi pre ei Dumnezeu, ca să areate că dobitoace sânt.

19. Și cum că întâmplarea fiilor omenești și întâmplarea dobitocului o întâmplare este. Precum e moartea acestuia, așa și moartea aceluia, și un duh este tuturor, și nimica nu prisosească omul decât dobitocul; că toate sânt deșertăciune.

20. Toate merg la un loc, toate s-au făcut din țărână, și toate să vor întoarce în țărână.

21. Și cine știe: oare duhul fiilor oamenilor suie-să în sus? Și duhul dobitocului, oare, pogoară-să jos în pământ?”

22. Și am văzut că nu este, bine fără numai că să va veseli omul întru lucrul său, că aceasta este partea lui; că cine-l va aduce pre el ca să vază ceea ce va fi după el?

CAP 4

Să vadească deșertăciunea aceștii vieți prin asuprirea celor nevinovați; cel nebun în leane petreace; cel ce nu are moștean și adună bogăție; arată folosul însoțirii și a împărăției deșertăciune, și ascultarea o mai laudă decât jertva.

1. i m-am întors eu și am văzut toate năpăștile ceale ce să fac supt soare, și, iată, lacrimile celor ce să năpăștuiesc, și nu este cine să-i mângăie pre ei, și din mâna celor ce-i năcăjesc pre ei puteare, și nu este lor mângăitoriu.
2. Și am fericit eu pre toți cei morți, carii au murit, mai mult decât pre cei vii, carii trăiesc până acum.
3. Și decât amândoi aceștia mai bun este cel ce încă nu s-au născut, carele încă n-au văzut lucrul cel rău, care s-au făcut supt soare.
4. Și am văzut eu toată osteneala, și împreună toată bărbăția lucrului, că aceasta este râvna omului de la priiatinul său; și aceas-

ta încă easte deșertăciune și aleagerea duhului.

5. Cel fără de minte îmbrățeșe mâinile sale și-și mănâncă cărnurile sale.

6. Mai bun easte un pumn plin cu odihnă decât doi pumni cu osteneală și cu aleagerea duhului.

7. Și m-am întors eu și am văzut deșertăciune supt soare.

8. Easte unul și nu easte al doilea, și nici fiu, nici frate nu are și tot nu înceată de la toată osteneala sa, și ochiul lui nu să satură de avuții; și pentru cine mă ostenesc eu, și-mi lipsesc sufletul meu de bunătate? Ci și aceasta easte deșertăciune, și migăială rea easte.

9. Mai buni sânt doi decât unul carii au plată bună pentru osteneala sa; că de va cădea unul, celalalt va rădica pre soțul său.

10. Și vai celui ce easte singur când va cădea, că nu easte altul carele să-l rădice.

11. Și de vor dormi doi, le va fi și cald lor; iară unul cum să va încălzi?

12. Și de să va scula asupra lui unul, cei doi vor sta asupra aceluia, și funea cea întreită nu curând să rumpe.

13. Mai bun easte pruncul sărac și înțelept decât împăratul bătrân și fără de minte, carele mai mult nu știe purta grijă.

14. Că din temniță iasă (a) să împărățască, iară (b) și întru împărăția sa s-au făcut sărac.

15. Văzut-am pre toți cei vii, carii umblă supt soare cu tinărul cel al doilea, carele va fi în locul lui.

16. Nu easte sfârșit la tot norodul lui, la toți câți au fost înaintea lor, și cei de pre urmă nu să vor veseli de dânsul, ci și aceasta easte deșertăciune și aleagerea duhului.

*1 Împăr. 15, 22
Osie 6, 6

17. Păzește piciorul tău, când mergi în Casa lui Dumnezeu, și te apropie, ca să auzi* că mai bună easte jertva ta decât darul celor fără de minte, că ei nu cunosc răul care-l fac.

CAP 5

Să nu grăiești fără de socoteală despre Dumnezeu; făgăduințele tale grăbește a le da lui Dumnezeu; nu te mira de asuprirea săracului, că sânt nedrepti judecătorii; cel ce iubește argintul nu să va sătura; grea boală e a aduna avuții spre răul viitoriu.

1. **M**u te grăbi cu gura ta și inima ta să nu grăbească a grăi cuvânt înaintea lui Dumnezeu, că Dumnezeu e în ceriu sus, și tu pre pământ jos; pentru aceasta, fie cuvintele tale puține.

2. Că vine visul când ești mult îngrijat și glasul nebunului în cuvinte multe.

3. Când vei făgădui făgăduință lui Dumnezeu, nu zăbovi a o da pre ea, că nu easte voie întru cei nebuni; tu, dară, oricâte vei făgădui dă.

4. Mai bine easte a nu făgădui, decât a făgădui și a nu da.

5. Nu da gura ta, ca să faci să păcătuias-

14. (a) Acela; (b) Acesta.

că trupul tău, și să nu zici înaintea feții lui Dumnezeu că easte neștiință, ca să nu să mânie Dumnezeu pentru cuvântul tău, și să strice lucrul mâinilor tale.

6. Că întru mulțimea visurilor și a deșertăciunilor și a cuvintelor celor multe, tu te teame de Dumnezeu.

7. De vei vedea în țară năpasta săracului și jefuirea judecării și a dreptății, nu te mira de lucrul acesta, că cel înalt preste cel înalt ia aminte și easte mai înalt decât ei.

8. Și prisosința pământului întru toate easte împărat țarinei lucrate (a).

9. Cel ce iubește argintul nu să va sătura de argint, și cel ce iubește rodurile întru mulțimea lor nu să va desfăta cu eale; și aceasta e deșertăciune.

10. Unde easte mulțime de bunătăți, mulți sânt carii o mănă pre ea, și ce e bărbăția celui ce o are pre ea? Fără numai să vază cu ochii săi.

11. Dulce e somnul slugii, ori puțintel, ori mult mănca, iară pre cel sătul de-a să îmbogăți nu-l lasă să doarmă.

12.* Easte boală, carea o am văzut supt soare, a să păzi avuție spre răul celui ce o are. *Iov 20, 20

13. Și piare avuția aceea întru migăială rea, și au născut fiu, și nimica nu easte în mâna lui.

14.* Precum au ieșit din pântecel mumă-sa gol, să va întoarce ca să meargă precum au venit, și nimica nu va lua din osteneala sa ca să ducă în mâna sa. *Iov 1, 21
1 Tim. 6, 7

15. Ci și aceasta e boală rea, că precum au venit, așa să va și duce și ce are el mai mult, pentru că s-au ostenit în vânt?

16. Și în toate zilele sale întru întunearec și în jeale, și în mănca multă și în boală și în năcaz.

17. Iată binele care l-am văzut eu că easte bun: a mânca și a bea, și a vedea bunătate întru toată osteneala sa, carea s-au ostenit supt soare, în numărul zilelor vieții sale, care le-au dat Dumnezeu lui, că aceasta e partea lui.

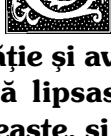
18. Ci tot omul căruia i-au dat Dumnezeu bogăție și avere, și l-au învolnicit pre el ca să mănca dintr-însele, și să-și ia partea sa, și să se veselească dintru osteneala sa, acesta darul lui Dumnezeu easte.

19. Că nu mult își va aduce aminte de zilele vieții sale, că Dumnezeu îl cuprinde pre el întru veselii inimii lui.

CAP 6

Deșertăciunea și ticăloșia omului scump, care nici în lipsă nu îndrăznește a să sluji cu ceale ce au câștigat.

8. (a) Prisosința țarinei lucrate easte întru toate ca un împărat, pentru că toți dintr-înșă să hrănesc.

1. aste răutate carea o am văzut supt soare, și multă easte la oameni.
2. Om, căruia dă Dumnezeu bogăție și avere și mărire, și nimica nu easte ce să lipsască sufletului lui din toate câte pofteaște, și nu-l va învolnici Dumnezeu ca să mănânce dintru aceea, că om străin mănăce aceea; aceasta deșertăciune și boală rea easte.
3. De ar naște neștine o sută, și mulți ani ar trăi, și cât de multe ar fi zilele anilor lui, și sufletul lui nu să va sătura de bunătate, și încă nici îngropăciune nu va avea, și am zis: „Mai bine e a fi lăpădătura muierii decât acela”.
4. Că întru deșertăciune au venit, și întru întunecare să duce, și întru întunecare numele lui să va ascunde.
5. Și încă soarele nu l-au văzut, nici l-au cunoscut, odihna acestuia mai multă easte decât a aceluia.
6. Și de ar trăi de doao ori o mie de ani, și bunătate nu au văzut, au nu toate la un loc vor merge?
7. Toată osteneala omului de ar veni în gura lui și încă sufletul lui nu să va sătura.
8. Că ce are înțeleptul mai mult decât nebunul? Că săracul știe a umbla în preajma vieții.
9. Mai bună easte vederea ochilor decât umblarea cu sufletul; ci și aceasta easte deșertăciune și voia duhului.
10. Orice fie, iată, s-au chemat numele lui, și s-au cunoscut că el easte om, și nu să va putea judeca cu cel mai tare decât el.
11. Că sânt cuvinte multe, care înmulțesc deșertăciunea.

CAP 7

Lauda numelui bun; mai bine easte a merge la casa plângerii decât la ospăț; în zioa bunătății trăiaște în bine; nu easte om drept care să nu greșască; mai amară decât moartea easte muiarea rea; omul e făcut drept.

1. e are mai mult omul? Că cine știe care easte binele omului în viață, în numărul zilelor vieții deșertăciunii lui, și le-au făcut pre eale ca umbra? Că cine va spune omului ce va fi după el supt soare?
- 2.* Mai bun easte numele bun decât untuldelemn bun, și zioa morții decât zioa nașterii.
3. Mai bine easte a merge la casa plângerii decât la casa ospățului; pentru că acesta easte sfârșitul a tot omul; și cel viu va pune ce e bun întru inima sa.
4. Mai bună e mâniia decât râsul, că prin întristarea feții să îndreptează inima.
5. Inima înțelepților în casa plângerii; iar inima nebunilor în casa veseliei.
6. Mai bine easte a auzi certarea înțeleptului decât omul care aude cântecele nebunilor.

13. (a) Că precum foloseaște înțelepciunea, așa foloseaș-

7. Că precum easte glasul spinilor supt căldare, așa easte râsul nebunilor; ci și aceasta easte deșertăciune.

8. Năpasta împesură pre cel înțelept, și strică inima bunei nașteri.

9. Mai bun easte sfârșitul cuvântului decât începutul lui; mai bun easte cel răbdătoriu decât cel înalt cu inima.

10. Să nu grăbești cu duhul tău a te mâniia, că mâniia în sânul nebunilor să odihneaște.

11. Să nu zici: „Ce easte de zilele ceale mai dinainte era mai bune decât acestea?” Că nu înțelepțeaste ai întreba aceasta.

12. Bună e înțelepciunea cu moșie, și mai mult foloseaște celor ce văd soarele.

13. Că în umbra ei înțelepciunea ca umbra argintului, și prisosința cunoștinții înțelepciunii înviază pre cel ce o are pre ea. (a)

14. Vezi lucrurile lui Dumnezeu, că cine va putea înfrumseța, pre carele Dumnezeu îl va strica?

15. În zioa bunătății trăiaște în bine, și vezi în zioa răutății, vezi încă și tu cu aceasta tocmirea acestora, care au făcut Dumnezeu pentru graiu, ca să nu afle omul după dânsul nimic.

16. Toate le-am văzut în zilele deșertăciunii mele; easte drept carele piiare întru dreptatea sa, și easte nedrept carele multă vreme trăiaște întru răutatea sa.

17. Nu fi drept prea mult, nici înțelept de prisosit, ca nu cumva să-ți ieși din fire.

18. Și nu fi mult fără de lege, și nu fi aspru, ca să nu mori nu în vremea ta.

19. Bine easte a să ținea pre sine întru aceasta (b), iară cu aceasta (v) să nu-ți pângărești mâna ta, că celor ce să tem de Dumnezeu vor ieși toate.

20. Înțelepciunea va ajuta înțeleptului mai mult decât zece puternici, carii sânt în cetate.

21.* Că nu easte om drept pre pământ, carele să facă bine și să nu greșască.

22. Și la toate cuvintele carele vor grăi cei fără de lege să nu pui inima ta, ca să nu auzi și tu pre sluga ta blăstămându-te.

23. Că de multe ori te va vicleni pre tine, și în multe chipuri va năcăji inima ta, pentru că și tu ai blăstămat pre alții mulți.

24. Toate acestea le-am ispitit cu înțelepciune și am zis:

25. „Înțelepți-mă-voiu”, și s-au depărtat de la mine mai departe decât era, că easte adâncă adâncime și cine o va afla pre ea?

26. Încungiurat-am eu și inima mea, ca să știu și să socotesc și să caut înțelepciunea și pricina, și să cunosc fărădelegea nebunului, și greșala, și rătăcirea.

27. Și o aflu eu pre ea mai amară decât moartea, cu muiarea carea easte laț vânătoriu, și inima ei mreage, legătură sânt mâinile ei,

te argintul; 19. (b) Întru dreptate; (v) Fărădelegea.

*3 Împă.
8, 46

2 Para.
6, 37

1 Ioan

1, 8

*Pilde
22, 1

cel bun înaintea feții lui Dumnezeu să va izbăvi de ea; iară cel păcătos să va prinde întru ea.

28. Vezi, aceasta am aflat, zis-au Eclisiastul, o dată și mai de multe ori am cercat ca să aflu pricina,

29. Carea au cercat sufletul meu și nu o au aflat, un om dintru o mie am aflat, iară muiare dintru toate acestea n-am aflat.

30. Însă, vezi, aceasta am aflat, că au făcut Dumnezeu pre om drept; iară oamenii, ei, au căutat multe cuvântări. Cine știe înțelepciunea? Și cine știe dezlegarea cuvântului?

CAP 8

Înțelepciunea luminează fața; a nu te depărta de poruncile lui Dumnezeu; omul nu știe ceale viitoare; nici poate scăpa de moarte; cei fără de lege, pentru că-i lasă Dumnezeu, mai mult păcătuiesc; deșertăciune este; că dreptilor și nedreptilor întocma li să întâmplă, ci pricina lucrurilor lui Dumnezeu nu o va afla omul.

*Sus
2, 14.

1. nțelepciunea omului va lumina fața lui; iară cel fără de obraz să va urî.

2. Gura împăratului păzește și cuvântul jurământului lui Dumnezeu.

3. Nu te grăbi a merge de la fața lui, și să nu stai în cuvânt rău, că tot ce va vrea va face.

4. Precum va zice împăratul, putere are, și cine va zice lui: „Ce faci?”

5. Cel ce păzește porunca nu va cunoaște cuvântul rău, și vreamea judecății o cunoaște inima înțeleptului.

6. Că tot lucrul are vreame și judecată, că știința omului multă este mai presus de el.

7. Că nu este cine să știe ceaea ce va fi, că în ce chip va fi cine va spune lui?

8. Nu este om carele să aibă putere preste duh, ca să oprească duhul; și nu este putere în zioa morții, și nu este răgaz în zioa războiului, și fărădelegea nu va mântui pre cel ce o are pre ea.

9. Și toate acestea le-am văzut și am dat inima mea spre tot lucrul care s-au făcut supt soare, ca să văz toate câte cu putere au făcut omul împotriva omului, ca să-l năcăjească pre el.

10. Și atunci am văzut pre cei fără de lege îngropați, încă și din locul cel sfânt, și au mers și au fost laudați în cetate pentru că așa au făcut, ci și aceasta este deșertăciune.

11. Că pentru că nu să face curând judecată celor ce fac rău, pentru aceaea s-au umplut inima fiilor omenești ca să facă rău.

12. Cel ce au păcătuit au făcut rău de atunci și din tinerețele sale, că știu și eu că va fi bine celor ce să tem de Dumnezeu, precum să tem de fața Lui.

13. Și bine nu va fi celui fără de lege, și nu va petrece multe zile în umbră cel ce nu să

1. (a) În cea letinească: și tot nu știe omul, de iubire au de ură este vreadnic. 3. (b) Să vor pogori.

teame de fața lui Dumnezeu.

14. Este deșertăciune carea să face pre pământ; că sânt drepti preste carii vin reale, ca cum ar fi făcut faptele nedreptilor, și sânt nedrepti căroră le vin bune, ca cum ar fi făcut faptele dreptilor. Zis-am că și aceasta este deșertăciune.

15. Și am laudat veselii, că nu este bine omului supt soare, fără numai a mânca și a bea și a să veseli, și numai aceasta va avea din osteneala sa cea din toate zilele vieții sale, care i le-au dat Dumnezeu lui supt soare.

16. Pentru care am dat inima mea ca să cunosc înțelepciunea, și să văz migăiala carea s-au făcut pre pământ, că este om carele zioa și noaptea nu vede somn în ochii săi.

17. Și am văzut toate lucrurile lui Dumnezeu, că nu va putea omul afla lucrul cel făcut supt soare, oricât să va osteni omul a căuta, și nu va afla, și oricâte va zice înțeleptul că le cunoaște, tot nu le va putea afla.

CAP 9

Nimene nu știe: este plăcut sau urât lui Dumnezeu, că acealeași să întâmplă aici celora drepti și celor necredincioși; toți știu că vor muri, lucrează până ești în viața aceasta, că acum ai vreame; macar că înțelepciunea e mai aleasă decât tăria, ci cel sărac nu să prețuiaște.

1. ă toate acestea le-am cugetat cu inima mea, și inima mea toate acestea le-au văzut; cum sânt dreptii și înțeleptii, și faptele lor în mâna lui Dumnezeu, și iubirea și ura (a), nu este om carele să le știe, toate sânt înaintea feții lor.

2. Deșertăciune este întru toate. O întâmplare este dreptului și necredinciosului, celui bun și celui rău, celui curat și celui necurat, celui ce jertvește și celui ce nu jertvește, precum este cel bun, așa este și cel păcătos, precum este cel ce joară, așa este și cel ce să teame de jurământ.

3. Aceasta e rău întru toate ceale ce să fac supt soare, că o întâmplare este tuturor, încă și inima fiilor oamenilor s-au umplut de răutate și rătăcire în inima lor până trăiesc, și mai pre urmă (b) la cei morți.

4. Că cine este carele să se împărtășească cu toți cei vii (v)? Este nădejde că mai bun este cânele cel viu decât leul cel mort.

5. Că cei vii știu că vor să moară; iară cei morți nu știu nimica, și mai mult plată lor nu este, că s-au uitat pomenirea lor.

6. Încă și iubirea lor și ura lor și râvna lor acum au perit, și nu mai au ei parte în veac de toate ceale ce să fac supt soare.

7. Vino, mănâncă cu veselie pânea ta, și bea cu inimă bună vinul tău, că au plăcut lui Dumnezeu faptele tale.

8. În toată vreamea să fie hainele tale albe,

4. (v) Pururea să trăiască.

și untuldelemn de pre capul tău să nu lip-sască.

9. Și-ți petreci viața cu muiarea pre carea o iubesti în toate zilele vieții deșertăciunii tale, (g) care s-a dat ție supt soare, că aceasta este partea ta în viața ta și întru osteneala ta, carea te ostenești tu supt soare.

10. Toate, oricâte află mâna ta a face, cât poți fă, pentru că în iad unde mergi tu nici lucru, nici gând, nici știință, nici înțelepciune nu este.

11. Întorsu-m-am și am văzut supt soare că nu este alergătura a celor sprinteni, nici războiul a celor tari, nici pâinea a celor înțelepți, nici avuțiile a celor cu minte, nici harul a celor știutori, că vreamea și întâmplarea va întâmpina pre toți aceștia.

12. Și n-au cunoscut omul vreamea sa, ca peștii ce să vânează în mreajă rea, și ca pasările care să prind în laț; așa să prind fiii oamenilor în vreamea rea, când cade preste ei fără de veaste.

13. Ci și această înțelepciune am văzut supt soare, carea mare este înaintea mea.

14. Cetate mică și oameni puțini într-însa, și vine asupra ei împărat mare, și o încungiură, și face împregiurul ei șanțuri mari.

15. Și să află într-însa un om sărac înțelept, și acesta mântuiaște cetatea cu înțelepciunea sa, și după aceea nime nu-și mai aduce aminte de omul acel sărac.

16. Și am zis eu: „Mai bună este înțelepciunea decât putearea, și înțelepciunea săracului cea nebăgată în samă, și cuvintele lui care nu să ascultă”.

17. Cuvintele înțelepților în liniște să aud, mai mult decât strigarea celui ce stăpânește preste nebuni.

18. Mai bună e înțelepciunea decât unealtele războiului, și unul, carele greșeaște, va piiarde bunătate multă.

CAP 10

Deschilirea înțeleptului de cel nebun; ispitelor duhului puternic stăi împotrivă; despre cel nebun și despre slugile înălțate și căpeteniile și bogații smeriți; huliitoriul pre ascuns șarpelui să asemenează; despre împăratul tinăr și boiarii ce mănă de dimineață.

1. uștele murind strică dulceața cea tocmită a untulidelemn, mai scumpă este puțintică înțelepciune decât mărirea mare a nebuniei.

2. Inima înțeleptului la dreapta lui este; iară inima celui nebun la stânga lui este.

3. Încă și când umblă nebunul pre cale inima lui fără de minte este, și toate câte gândește nebunie sânt.

4. De să va sui preste tine duhul celui puternic, să nu lași locul tău, că tămăduirea face să înceteaze păcate mari.

5. Este rău care l-am văzut supt soa-

9. (g) În cea veachie este: În toate zilele vieții tinerea-

CAP 9 ȘI 10

re, ca cum fără de voie ar fi ieșit de la fața celui puternic.

6. Pre cel nebun pus întru înălțimi mari, și pre cei bogați șezând în smerenie.

7. Văzut-am pre slugi călări, și pre domni umblând ca niște slugi pre pământ.

8.* Cel ce sapă groapă el va cădea într-însa, și cel ce curățește gardul mușca-l-va pre el șearpele. *Pilde 26, 27 Sirah

9. Cel ce scoate pietri osteni-se-va cu eale, și cel ce despică leamne primejdui-se-va cu eale. 27, 27

10. De va cădea fierul, și el ș-au turburat fața, și puteri va întări, și prisosința omului înțelepciunea.

11. De va mușca șearpele nu într-ascuns, și nu este folos celui ce descântă.

12. Cuvintele gurii înțelepte sânt har, și buzele celui fără de minte îl vor prăpădi pre dânsul.

13. Începutul cuvintelor gurii lui este nebunie, și sfârșitul gurii lui, rătăcire rea.

14. Și cel nebun înmulțește cuvinte; nu știe omul ce este și ce va fi după el, cine-i va spune lui?

15. Osteneala nebunilor îi năcăjește pre ei, ca cei ce nu știu mearge în cetate.

16. Vai, ție, cetate, a cării împărat este tinăr, și boiarii tăi mănă de dimineață.

17. Fericit ești tu, pământule, al căruia împărat e fecior de bun neam, și boiarii tăi mănă în vreamea sa, ca să se întărească, și nu să vor rușina.

18. Întru leane să vor pleca grinzile, și întru întârzierea mânilor va pica casa.

19. Pentru (a) răs fac pâinea, și vinul (b) veselește pre cei vii; și de argint ascultă toate.

20. În cugetul tău să nu blastămi pre împărat, și întru ascunsul cămării tale să nu blastămi pre cel bogat, că pasărea ceriului va duce glasul tău, și carea are aripi va spune cuvântul tău.

CAP 11

Îndeamnă a împărți ale noastre și totdeauna bine a face, că după moarte neschimbată e judecata; de judecată totdeauna a gândi, în carea despre toate ne vom judeca; a depărta din inimă mâniia și răutatea.

1. runcă pâinea ta pre fața apei, că întru mulțimea zilelor o vei afla.

2. Dă parte la șapte și la opt, că nu știi ce rău va fi pre pământ.

3. De să vor umplea norii de ploaie, pre pământ o vor vărsa; și de va cădea lemnul cătră amiazăzi sau cătră miazănoapte, în care loc va cădea lemnul, acolo va fi.

4. Cel ce păzește vântul nu va sămăna, și cel ce să uită la nori nu va săcera.

5. Precum nu este carele să știe carea e calea duhului, nici în ce chip să închiagă oasele

țelor tale. 19. (a) Veselie. (b) În cea veachie este: și untuldelemn.

în pântecel muierii îngrecate, așa nu știi lucrurile lui Dumnezeu, oricâte va face.

6. Dimineața samănă sămânța ta, și seara să nu înceate mâna ta, că nu știi ce mai vârtos va rodi aceasta sau aceea, și de vor rodi amândoa mai bine va fi.

7. Și dulce e lumina, și bine ochilor a vedea soarele.

8. Că de va trăi ani mulți omul, și întru toți aceștia să va veseli; însă să-și aducă aminte de zilele întunecului, că foarte multe vor fi, tot ce vine deșertăciune este.

9. Veselește-te, tinărul, în tinerețile tale, și cu ceale bune să se desfăteze inima ta în zilele tinerețelor tale, și umblă în căile inimii tale fără de prihană, și nu după vederea ochilor tăi, și să știi că pentru toate acestea te va aduce Dumnezeu la judecată.

10. Și depărtează mâniia de la inima ta și gonește răul de la trupul tău, că tinerețile și nebuniia deșertăciune sânt.

CAP 12

De Dumnezeu să-ți aduci aminte în tinerețe mai înainte, până a nu veni bătrânețele și, mai pre urmă, moartea, și fiind toate deșertăciune, păzește poruncile lui Dumnezeu, că de toate va cere samă.

1. i-ți ado aminte de făcătorul tău în zilele tinerețelor tale, mai înainte de ce vor veni zilele răutății, și să vor apropiia anii, întru care vei zice: „Nu este mie întru aceștia voie”.

2. Mai înainte de ce să va întuneca soarele și lumina și luna și stealele, și să vor întoarce norii după ploaie.

3. În zioa în care să vor clăti păzitorii casii, și să vor cutremura bărbății puterii, și vor înceta ceale ce macină, că s-au împuținat și să vor întuneca ceale ce văd în gauri.

4. Și vor închide ușile în uliță întru

slăbiciunea glasului ceii ce macină, și să vor scula la glasul pasării, și vor smeri toate featele cântării.

5. Încă și din înălțime vor vedea, și va fi spăimântare în cale, și va înflori amigdalul, și să va îngrășea lăcusta, și să va răsipi chiparosul, că va merge omul în casa veacului său și vor încunjura pre uliță cei ce plâng.

6. Mai înainte de ce să va rumpe funea argintului și să va zdrobi floarea aurului, și să va sparge vatra la izvor și să va învărti roata la groapă,

7. Și mai înainte de ce să va întoarce țărâna în pământ, precum au fost, și duhul să va întoarce la Dumnezeu, Cel ce l-au dat pre el.

8. Deșertăciunea deșertăciunilor, zis-au Eclisiastul, toate sânt deșertăciune.

9. Și fiindcă de prisosit s-au făcut Eclisiastul înțelept, și au învățat pre om știință, și urechiia au cercat frumseța pildelor mult.

10. Au cercat Eclisiastul ca să afle cuvintele voiei și să scrie drept cuvintele adevărului.

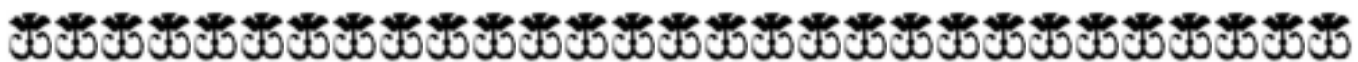
11. Cuvintele înțelepților, ca strămurările și ca cuiele înfocate, care din tocmeale s-au dat de la un păstoriu.

12. Și mai mult decât acestea, fiul meu, ia aminte: Că a face cărți multe nu este sfârșit, și cugetarea cea multă este osteneală trupului.

13. Sfârșitul cuvântului tot auzi-l? Teame-te de Dumnezeu, și poruncile Lui le păzește, că aceasta este tot omul.

14. Că toată fapta o va aduce Dumnezeu la judecată, cu tot lucrul trecut cu vederea, ori bun, ori rău fie (a).

14. (a) În cea veachie să află: La Eclisiast cea de săvârșit, ca la niște mari, și desăvârșit pune învățătura.

CÂNTAREA LUI SOLOMON

Cuvânt înainte

 u fost critici carii zicea că această cântare nu trebuie să se puie întru dumnezeieștile Scripturi, pentru că numele lui Dumnezeu într-înșă necăiri nu să pomenește, și lucrul despre care să grăiaște nu sfânt, ci lumesc este, nici să veade că Solomon au fost însuflat cu Duh prorocesc. Împrotiva acestora, Teodoret, în Cuvântul înainte la Cântarea Cântărilor, bine pune înainte predaniia besearicii, cum că la jidovi în tot veacul întru cărțile ceale de la Dumnezeu însuflate au fost priimită, și toată besearica totdeauna întru Scripturile ceale dumnezeiești o au numărat. Și aceasta luminat este că supt numele mirelui totdeauna Hristos să înțaleage, cu carele sufletul cel sfânt cu iubire curată dorește să se desfăteze; și acesta este dorul lui cel mai mare, care întru această cântare să arată, ca făr' de despărțire să se unească cu iubitul său și cu el să se desfăteze, și aceasta este iubirea cea curată, carea pururea stăpânește. Că acolo caută cuvintele ceale de la început ale cântării aceștia: